

KIS HÍR

... A SZEKRENYNEK NYITVA VOLT AZ AJTAJA. (Lásd a 70. lapon.)

Szerkesztő Forgó bácsi.

LVIII. köt. 5. szám. Ára negyed évre 2¹/₂ kor. Egyes szám ára 24 fil. 1900. február 4-én.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

A SÁRKÁNY-REND NAGYMESTERE

— Elbeszélés számos képpel. —

ALADÁR elő huzta zsebéből az óráját, a füléhez tartotta, aztán büszke megelégedéssel pattantotta föl ezüst födelét és a mutatókra szögezve tekintetét, bonyolódott számtani műveletbe mélyedett.

Hogy büszke megelégedéssel nyitotta föl az óra födelét, azon senki sem csodálkozhatik, aki valaha maga is volt diák-sorban és szép zseb-órával dicsekedhetett. Mert nem minden diák-legényke dicsekedhetik ilyen kincssel. Az Aladár zseb-órája pedig nagyon szép zseb-óra volt. Azt mondom: volt; még pedig nem nagyon régen; akkor-tájt, mikor atyjától ajándékol kapta s még azután is néhány hétig. Most már, mi tagadás, némi nemű fogyatkozásai valának szépség dolgában, mert fedő lapjai ha nem tiz, hát bizonyosan husz helyen is be voltak horpadva és a legváltozatosabb karczásokkal borítva; amin azonban megint nem csodálkozik diák-viselt ember, aki tudja, hogy a zseb-óra nem szereti a zseb sötétségében való örökös rabságot, hanem sűrűn tart repülő gyakorlatokat, lepotyogván a földre, pallóra, kövezetre. Természetes, hogy minden ilyen pottyánásnak és koppanásnak egy-egy horpadás vagy karczolás a megörökítője.

Ilyen fajta multja mellett is, az Aladár órája nagyon vigan ketyegett, tehát bizonyos, hogy jár. Ez a fő. Mert ha jár, akkor meg is mutatja, hogy hány az óra. A legtöbb óra ezt nagyon egyszerűen mutatja, de az Aladárénál bonyodalmas számtani művelet volt szükséges az igazság kiderítésére. Mert ha például a mutatók azt mutatták, hogy tizenegy óra, akkor nagy volt

a valószínűség, hogy féltizre mult, vagy nem sokára lesz.

De hát baj is ez! Csak tudni kell a számítás alapját, akkor bizonyos a siker. Aladár pedig tudta, tehát most is rövid idő alatt kiderítette, hányat ütött az óra. Az eredmény azonban nem szolgálhatott nagy öröme, mert ijedten kiáltott fel:

— Ejnye no! Ki hitte volna! Már egy órája ott köllene lennem az iskolában. Most mit tegyek? Mire oda érek, jóformán vége is lesz... kikapok a nagy késés miatt... Ha nem megyek... az is baj lesz... Az igazgató olyan kegyetlen...

Erősen tusakodott, mert nem volt könnyű eldönteni: induljon-e, maradjon-e? Minden kezdet nehéz, ő pedig most először próbálkozott az iskola-kerülő szerepében. Végre is sikerült az új szerep, nem indult, megmaradt iskola-kerülőnek.

— Ugy is hiába indulnék, nagyon messze vagyok az iskolától. Most már legalább végig olvasom ezt a könyvet.

Az iskola épülete a városnak éppen a tulsó végén állt; abban tehát igaza volt Aladárnak, hogy egy-két percz alatt nem juthat oda, ámbár az is igaz, hogy az egész város sem volt nagy; inkább csak városka. Persze, persze, ha Aladár mindjárt hazulról az iskola felé indul, akkor most nem esik oly messzire tőle; de hát mikor az ő kedves helyecskéje a városnak épp ezen a végén volt. Ki tehet róla!

Nagy kiterjedésű kert volt itt, sűrű facsoportokkal, árnyas lugasokkal, de minden részében nagyon elhanyagolva, mint valami gazdátlan jószág. Gazdátlan nem volt ugyan, de nagyon rég nem látta a gazdáját. A düledező kerítésen bemehetett aki akart, benn a kertben sétálhatott, ahol

akart, h
vandonba
épület a
olvashat
meg ak
felügyel

Ott fi
esztende
télynek
Mert ig
kertbe, a
mes pad
Itt üldö

Miutá
nem érd
vette a
iskolai k
mével v
a lapok
tekintett

— Tu
a vitéz
kány-ren

Továb
nődvé, f

— M
lovagok
professz
vitéz Sá
Ez a
fejében.

lovagokr
találta,

— M
nemes,
visznek
nak? It
még Sá
Megcsin
leszek a

akart, ha ugyan kedve telt a gazos, bozótos vadonban. A kert elején kastély-szerű nagy épület állt, a kapun pedig hirdetés volt olvasható, hogy ez a ház és kert eladó; aki meg akarja venni, annak a házban lakó felügyelő nő ad felvilágosítást.

Ott függött a hirdetés már több mint esztendeje, de bizony hiába: az ócska kastélynak nem akadt vevője, Aladár örömére. Mert így szabadon járhatott az elhagyott kertbe, ahol egy árnyékos lugasban kényelmes padot talált. Itt szeretett olvasgatni. Itt üldögélt most is.

Miután eldöntötte, hogy már igazán nem érdemes az iskolába fáradnia, újra elővette a könyvet és olvasta tovább. Alig ha iskolai könyv volt, mert mohón futott szemével végig a sorokon, szaporán forgatta a lapokat s koronként szinte kigyult a tekintete.

— Tudtam . . . nem is lehetett másképp . . . a vitéz lovagok nem tágíthatnak . . . a Sárkány-rend hősei mind haláláig kitartanak!

Tovább olvasott, majd ismét félig eltűnődve, félig elkeseredve sohajtá:

— Miért is nem éltem én akkor, a vitéz lovagok idejében! Nem lett volna bajom professzorokkal, igazgatókkal . . . Én is a vitéz Sárkány-rend lovagja lettem volna.

Ez a gondolat már rég motoszkált a fejében. Most, hogy végig olvasta a vitéz lovagokról mesélő könyvet, idején valónak találta, hogy alaposan meggondolja.

— Miért ne lehetnék most is olyan nemes, vitéz lovagok, akik hősi tetteket visznek véghez, nagy feladatokra vállalkoznak? Itt vagyok mindjárt én . . . Ha volna még Sárkány-rend . . . Miért ne volna? Megesinálom én az új Sárkány-rendet. Én leszek a nagymester. A lovagokat persze

nagyon meg kell válogatni, de azt hiszem, a szomszédból Kálmánt és Bélát lovaggá avathatom . . . Nagyon szépen fog hangzani: »Vitéz Kálmán lovag! Vitéz Béla lovag!« Én pedig leszek »Vitéz Aladár, a sárkány-rend nagymestere!« De Irmuska hugom bajosan fog beválni . . . Ő majd a szépséges várkisasszony lesz, aki a sebesült lovagoknak gyógyító balzsamot készít . . .

Idáig jutott Aladár a tervezetéseiben, mikor a pad alól, amelyen ült, rejtelmes sohajtás és szuszogás halatszott. A vitéz lovagi pályára való minden elszántsága mellett is meghökkenve ugrott föl; ki tudja, mi lappang ott? Hát ha épp valami sárkány, melyet előbb meg kell ölnie, hogy jussa legyen az új Sárkány-rend megalapítására? Pedig ebben a pillanatban semmikép sem vállalkozhatott ilyen hősi tetre, mert sem kard, sem dárda, sem bármiféle más vitézi szerszám nem volt a keze ügyében, csak a táska az iskolai könyvekkel. Ettől a sárkány bajosan ijed meg.

Szerencsére nem is volt szükség semmiféle hadi szerszámmra. Ami a pad alól elő bujt, az nem volt sárkány, hanem egy roppantul borzas kis pincsi kutyucska. (Lásd a képet a 69. lapon.) Barátságosan szaglálta meg az Aladár cipőit, aztán a csonka farkacsuját csóváltgatva, nagyon szeliden, szinte kérőleg tekintett föl fél szemmel a fiúra. Igen, fél szemmel. Aladár rögtön észre vette, hogy a kis ebnek a fél szeme egészen szürke és zavaros, míg a másik fekete, ragyogó. Biz az szegény vak volt a fél szemére.

Aladár szerette az állatokat. Nyájasan simogatta meg a kis kutyát.

— Hát te, kis borzas, honnan kerültél ide? Hol a gazdád?

A kutyácska biz' ezt nem tudta megmagyarázni, de a nyájas szóra még bizalmasabban simult a fiuhoz, két lábra állt és első lábaeszkáit kéréleg emelgette

— Mi köllene, kutyuskám? Azt hiszem, éhes vagy. Alkalmasint eltévedtél a gazdától, nem tudsz haza találni, kóbor ebecske lett belőled. Pedig meglátszik rajtad, hogy kényeztetéshez vagy szokva.

A kis eb valóban készséggel engedte, hogy Aladár ölbe vegye, simogassa. De azért csak vinnyogott.

— Ha tudnám ki a gazdád, haza vinnelek. De hát nem segíthetek a bajodon. Azaz . . . valami harapni valót talán szerezhetek számodra. Lássuk csak!

Elő vette az óráját és újabb számvetési műveletbe mélyedett. Az eredményt megint nem találta kielégítőnek.

— Hm! Még nem mehetek haza . . . még nincs vége az iskolának; a nagymama fagatósni találta, hogyan kerülhettem oly korán haza. Az ozsonna ideje meg már éppen messze van . . . Nem baj no! Bemegyek Timárné asszonyhoz, majd ad valamit. Ha ingyen nem, jó pénzért.

Itt azonban egy pillanatra megakadt.

— Azaz, ha van . . . De ugy hiszem, még köll pénzemnek lenni.

Alapos kutatást tartott a zsebeiben. Sokféle kincs került elő: tollkés, czeruza, gomb, fényes kavics, madzag, aczél-toll, füttyülő és végre, négy öröme, egy tizfilléres és három vagy négy kétfilléres pénzdarab.

— Most már nincs baj, kapsz ennivalót, kutyus! Azt mondom majd Timárné asszonynak, hogy megéheztem, adjon egy pohár tejet és egy darab kenyeret . . . abból aztán majd jut neked is.

Nyakába öltötte könyves táskáját, megindult és füttyentett az ebecskének. Ez vigan ugrálva követte, mint ha régi jó barátok volnának.

A kert elején álló nagy ház felé tartottak. Ott lakott Timárné asszony, aki nem volt más, mint a ház felügyelője. Aladár jól ismerte; akár hányszor betért hozzá, ha a kertben való üldögélés közben megszomjazott. A járást is jól ismerte, nem került tehát ki az utcára, hanem a kert felől levő udvaron át ment be. Timárné asszony erre felé lakott egy udvari szobában.

A kutyácskától követve, egészen otthonosan lépett a házba, semmi rosszat nem gyanítva. Bezzeg ha tudta volna, mi várja ott, inkább száz mértföldre elkerüli és szívesebben találkozik akár az eleven sárkánnyal is!

Benyitott a Timárné asszony szobájába. Az ajtó nem volt becsukva, de a szobában nem talált senkit. Ez csöppet sem lepte meg.

— Itthon van, mert különben becsukta volna az ajtót. A házban lesz valahol. Gyere, kutyus, megkeressük!

Egy pillanatig hallgatózott a földszinti folyosón, de semmi nesz sem hallatszott.

— Fönn lesz az emeleten. Menjünk föl!

Széles márvány-lépcső vezetett az emeletre. Éppen följutottak az emeleti tágas tornácra, midőn alulról léptek kongása és beszélgetés hallatszott. Bizonyosan Timárné asszonnyal beszél valaki. Aladár tehát megfordult és le akart menni a lépcsőn . . . de hirtelen hátra ugrott és halál-sápadtan guggolt le, hogy a lépcső korlátja eltakarja. Mert a beszélgetők már a lépcső aljához értek és Aladár ráismert annak a hangjára, aki Timárnéval beszélgetett. Ez a

minden
rettenet
metü, h
sejü fér
tisztelt,

Hisze
nyira, h
is a lel
lábára

remén
delem,
ménys
mikor
szóla

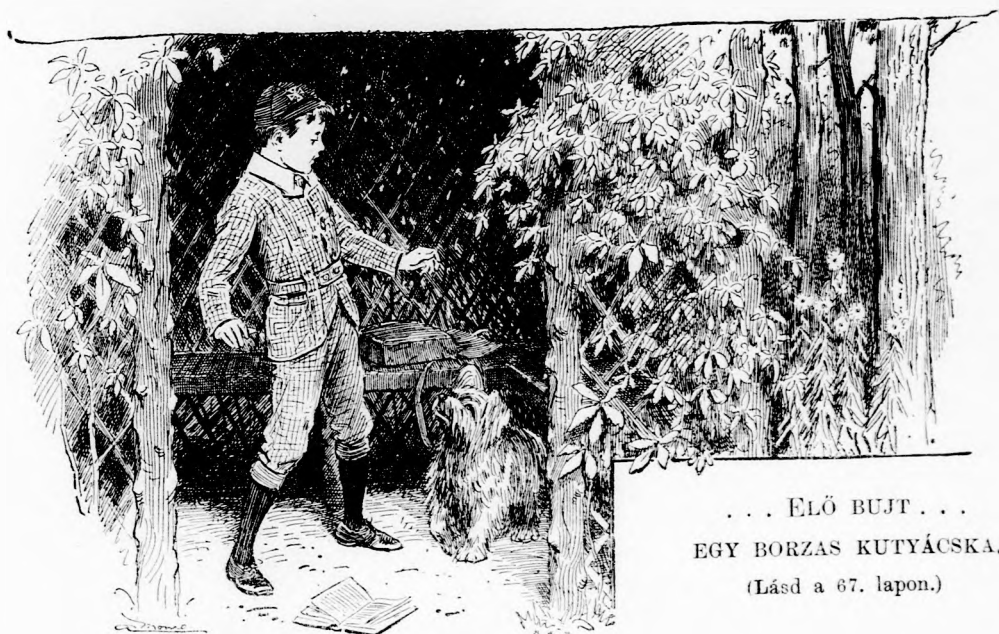
—
nagyo
vizsgá
bocsát

minden sárkányoknál és szörnyetegeknél rettenetesebb ember pedig egy magas termetű, hosszú ősz szakálu, tekintélyes külsejű férfiú volt, akit az egész városka nagyon tisztelt, mint az iskola jeles igazgatóját.

Hiszen tisztelni Aladár is tisztelte, anyyira, hogy még ha semmi hiba sem nyomta is a lelkét, akkor is alig tudta, melyik lábára álljon, ha az igazgató ur beszél

vele. És hát ha most kerülnek szembe? Az igen nagyon tisztelt igazgató ur legelőször is azt fogná kérdezni, mit keres Aladár urfi, vállán a könyves táskával, ebben az ócska házban, mikor az iskolában volna a helye?

Ezt a valószínű kérdést Aladár anyyira fogasnak találta, hogy semmikép sem volt kedve rá felelni, tehát meglapult a földön,

... ELŐ BUJT ...
EGY BORZAS KUTYÁCSKA.
(Lásd a 67. lapon.)

reménykedve, hogy talán elvonul a veszedelem, odább sétál az igazgató ur. Reménysege azonban nagyon foszladozott, mikor hallotta, hogy lenn az igazgató így szóla Timárné asszonyhoz:

— A ház nagyon rossz állapotban van, nagyon sok a tatarozni való. Jól meg kell vizsgálnom minden részében, mi előtt alkuba bocsátkozom.

Szép dolog! Meg akarja venni a házat s alaposan meg akarja előbb vizsgálni! Akkor hát bizonyosan fel fog jönni ide az emeletre is. Ez már baj. Mert Aladár jól ismerte a házat; tudta, hogy nincs másik lépcső, amelyen ő elillanhatna. Még csak abban bizott, hogy az igazgató talán már járt itt fönn, nem jó fel többé. Hiu remény! Timárné asszony így szólt:

— Tessék fölsétálni! Az emeleti szobákat is megmutatom.

Es mindjárt meg is indultak föl a lépcsőn.

Aladár dobogó szívvel mászott négy-kézláb odább a hosszú folyosóig, melyre az emeleti szobák nyíltak, aztán talpra állt és futva futott, miközben majd elgázolta a vele versenyt futó kis kutyát. A versenyfutás azonban nem tartott sokáig, mert a folyosó végén Aladár belátta, hogy nagyon rossz helyre jött. Hiszen itt okvetetlenül meglátják.

— Bemegyek ebbe az utolsó szobába; azután, míg a többi szobát nézegetik, majd elosonok.

Az üres szobák mind tárva voltak, bemehetett. Tágas terem volt, ahova menekült; a hajdani uraság nagy ebédlője, melynek egyik oldalán, régi idők építési módja szerint, két fali szekrény is volt. Aladár az ajtónál állva leste, hogy az igazgató valamelyik szobába benyisson s ő elillanhat; de, ő szörnyűség!... az a rettenetes ember egyenest ide tartott. Itt akarja kezdeni a szemlé! Így már nagyon szűk lett itt a világ. Kétségbe esetten nézett körül s még talált egy utolsó menedéket: gyorsan oda futott az egyik fali szekrényhez. Szerencsére a szekrénynek nyitva volt az ajtaja, (Lásd a képet a czim-lapon). Aladár bebujt, magára huzta az ajtót és elfojtott lélekzettel lapult meg a sötétben. Csak az a haszontalan kis kutya el ne árulja! Mert ez meg oda állt a szekrény elé és kapargálta az ajtót, bekérezkedve új barátjához. Inkább be is vette volna magához, de már nem lehetett, már hallotta, hogy az igazgató és Timárné asszony beléptek.

— Ejnye, miféle kóbor eb ez itt? kiáltá az asszony. Takarodol ki? Csiba te!

Aladár nagy örömmel hallotta kis barátja csufos kiüzését. Ez csökkenti a veszedelmet. Hajh, csak nagyon rövid időre! Mert nyomban azután az igazgató szólt:

— Szép tágas terem... fali szekrények is vannak... jó mélyek-e?

S hallotta Aladár, amint az igazgató kinyitotta és bezárta a másik szekrény ajtaját, aztán közeledett ahhoz a szekrényhez amelyben ő lappangott. Mindjárt oda ér... mindjárt kinyitja... és akkor... akkor ó jaj!

(Folytatása következik.)

A BÖLCSESÉG VISSZÁJA.

ENVEDÉS az élet iskolája!

Bölcs ajakról hangzott el e szó.

Arany mondás örök igazsága;

A gyötrődöt megtanítja rája,

Hogy a rossz is olykor mire jó!

Am akadt egy vásott kis legényke,

Kinek ez a bölcs mondás hamis.

»Iskola az élet szenvedése!»

Ő ezt vallja — adta himpellérje!

S nem csak vallja... tapasztalta is.

Oszkár bácsi.

ÓRIÁS GOLYÓ.

— A »Kis Lap« színes mű-melléklete. —

AÓ KEDVÉBEN volt Tél apó, rázogatta a szakálát s hullott a hó bőven, vig gyermekek öröme. Hó nélkül mit érne a tél? Nem lehetne sem hó-labdával ját-

szani, se
inkább a

De mo
nem fog
fagyott p
nak, a
építettek
áll a ke
rat is et
hó-golyó
és ha k
totta p
megemb
havat, e

Egy e

— M
testvérei
dom, ne
gyerekek
keménye

— M

— E

Zsusi

is egysz
gondolat
Palkó, g
gyorsan
akkorra
Zsuzsika

— E

még csa

Forga

nagy g
gömböly
csak las
mint eg

— N

Miné
munka.

nehéz v
odább l
is birt
tiz-akos
ugyan k
délután

Pisti
azt tüzt
elő hirt

szani, sem hó-embert építeni. Akkor pedig inkább akár tél se legyen.

De most nincs Palkóéknak panaszuk, nem fognak ki a téli mulatságból. A befagyott patak jegén kedvökre iszánkolkhatnak, a domb oldalán száuközhatnak. Már építettek is hó-embert, aki kényesen pipázva áll a kert kopasz fái alatt. Hatalmas várat is emeltek és nagy ostromot rendeztek hó-golyókkal. Minden napra jutott új játék és ha közben egy kis olvadás megakasztotta pár napra a mulatságot, Tél apó megemberelte magát, hozott új fagyot, friss havat, előlről kezdhették a vig idő-töltést.

Egy délután nagyot gondolt Palkó.

— Ma valami újat próbálunk, szolt a testvéreihez. Egyszerű s mégis nehéz. Tudom, nem csinálja párját senki a falubeli gyerekek közül. De azt előre mondom, hogy keményen ki kell ám tartani a munkánál!

— Mi lesz az?

— Egy óriási hó-golyó.

Zsuzsika és Pistika ezt valóban nagyon is egyszerűnek vélték, de lassan-lassan más gondolatra tértek. Kicsi hó-labdán kezdte Palkó, gyorsan lehetett ide-oda hempergetni, gyorsan növekedett is kezdetben. Midőn akkorra lett, mint egy nagy káposzta-fej. Zsuzsika bámulni kezdte:

— Ez még semmi, szolt Palkó. Most még csak a kezdetén vagyunk.

Forgatta, hempergette tovább, még pedig nagy gonddal, hogy minden felől egyformán gömbölyödjön. Nőtt, nőtt, de most már csak lassan nőtt a golyó. Már akkorra volt, mint egy hordócska.

— Nem elég! Csak tovább!

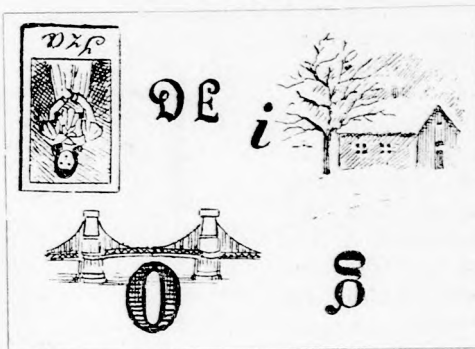
Minél tovább, annál nehezebb lett a munka. A hatalmas hó-golyó már olyan nehéz volt, hogy hárman együtt alig bírták odább hengeríteni, végre éppenséggel nem is bírták. De volt is akkora, mint egy tiz-akós hordó. Bele melegedtek, mert ugyan keményen dolgoztak rajta majd egész délután.

Pistike hozott a kertből örök-zöld galyat, azt tüzték a golyóba diadalmi jelnek. Aztán elő hívták mind a pajtásokat.

— No, ki csinálja meg a párját?

Nem bizony, nem vállalkozott rá senki és így Palkóéké maradt a dicsőség, hogy a télen ők végezték a legremekebb hó-munkát.

KÉPREJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő műveket:

„A mesztiz.“

Elbeszélések Észak- és Dél-Amerikából. Az ifjuság számára írta Pajeken J. Frigyes; négy szín-nyomatu képpel, diszes kötésben.

VIG MANÓCSKÁK.

(Képpel a 72. lapon.)

KI látott már szomorú manócskát? Közöleték, tudom, senki sem. Sőt talán akad köztetek, aki nem látott semmifélet: sem vigat, sem szomorut. Nem is csoda, hogy nem látott, ha nem járt ott mélyen benn az erdőben. Ott is éppen a manók dombja tájékán, de még ott is éppen olyan pápa-szemmel, amellyel rá lehet ismerni a manócskára. Mert olyan kópék a kis ficzkók, hogy ha látod is rendes szemmel, azt hiszed, száraz levelet lebbent odább a szellő.

De ha nem láttátok is, mégis szomorúak voltak ott a kis manók mind a hányan, vagy legalább is kedvetlenek, morcosak. Hogy is ne, mikor majd holtra unatkoztak! Az unalom pedig nem kenyerök. Tele sirták,

óbégatták a jó öreg manó- király fülét! Már nem is tudta, mit csináljon volök.

— Legyen eszetek, fiacskám! Most Tél apó uralkodik a tájékon, hát bizony téli idő jár. De nem tart sokáig.

— Ne tartson semeddig! Beszélj Tél apóval, hogy takarodjék Isten hírével, nekünk nem köll! Jóra való manócska még az orra hegyét sem dughatja ki az oduból.

— Dehogyan nem! Csak kényeskedtek. Nem eshetik bajotok, nem fagy le az orrotok. Azért hát ne morfondérozatok itt az oduban, hanem menjetek ki, sétáljatok!

— Gyönyörű séta volna! Nincs lomb, virág, a madarak elköltöztek, egy árva méhecske sem zümmög, még a mókus is elbujt, nincs akivel tréfálgassunk. És ni! Most még a hó is megeredt! Az már éppen borzasztó! Ha megfázik a lábunk, kész a nátha, köhögés.

Mindenre volt kifogásuk s tovább folyt a duzzogásuk. Harmadnapra megszűnt a havazás és ekkor a jó öreg manó- király így szólt:

— Valami sajtáságos zajt hallok messziről, amonnan a falu felől. Menj csak, fiam Pöndörke, hozz nekem hirt, mi történik ott? Hát ha baj van és segíthetünk.

Kelletlenül, de elindult Pöndörke, mert a parancsnak engedelmeskedni kell. Nem

járt sokáig oda és bezzeg nem is kellettlenül tért vissza, hanem futva- futott s kipirulva mesélte:

— Nincs ott baj, inkább nagyon vigan vannak a falubeli gyerekek. Örülnek a télnek, hónapok s széles jó kedvel szánkóznak, a nagy dombról lefelé.

— De jó nekik! sohajtoztak a bus manók.

Mért nem vigadhatunk mi is úgy?

— Miért? szólt ravaszul az öreg manó- király. Én biz' magam sem tudom. Tán hogy nem értetek ehhez a vig mesterséghez.

— Mi ne értenénk valamihez? Szép is volna! Iziben bebizonyítjuk. Van itt bőven fenyő- toboz, szánkónak az nagyon jó.

Egy- kettőre már megindult a multság, eltűnt minden szomorúság. Vigan csuszszangattak le a havas, sik hegyoldalon; versenyeztek, hogy ki tud jobban? És hogy a hóban gázoltak, eszökbe sem jutott félni náthától és prüsz-

szögéstől. Alig tudták abba hagyni. Más nap mindjárt újra kezdték s megint lettek, amik voltak, a régi vig kis manócskák. A furfangos manó- király tréfásan rájuk ijesztett:

— No, beszélek Tél apóval, megkérem, kotródjék innen!

— No, ne! Ugyan mért menne már?

VIG MANÓCSKÁK.

Majd h
tavasz é
töltse is

— U
tél tegn
volt a h
az oktal
azt is, a
élvezet!

H
P

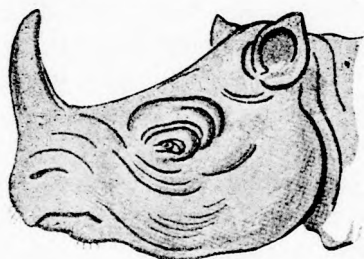
»
V
M
A

Majd ha itt lesz az ideje, akkor jöjjön tavasz és nyár. Most Tél apó a soros, hát töltse is ki idejét, nincs ellene kifogásunk.

— Ugy-e? szolt a manó- király. Pedig a tél tegnap is az volt, ami ma. Nem is benne volt a hiba, hanem csupán bennetek. Mert az oktalan morcos kedv rossznak látja még azt is, ami a derüs kedvűnek csupa öröm és élvezet!

A RINOCZÉROSZ.

Hej, te öreg szarv-orrú,
Pofádon mért a ború?

»Vadász jön a tenger felől,
Vadász jön a rengetegből!«

Neked is van fegyvered —
Aki bánt, azt levered!

»A nyársamat fel is tűzöm —
Ha ki bánt, azt messze űzöm!«

Golyó téged nem jár át —
Pánczél-kemény az írhád.

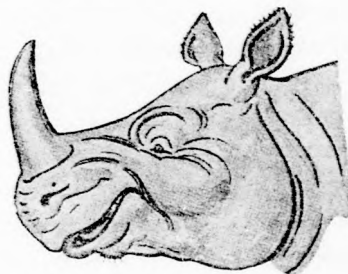
»Hej, de a csikómé gyenge —
Három golyó is van benne!«

»Jaj, a szegény kölykemet
Három vadász ölte meg . . .

De most aztán nekik vágok . . .
Eltaposom, míg talállok!«

Hős vadász-nép ez alatt
Mind egy szálíg elszaladt.

Bájában is így szol: »Nem rossz!«
S mosolyog a rinocézrosz.

A MAGÁNYOS FA.

— Irta *Hermina néni.* —

LSZIK udvarunkon a nagy fa. Még hirmondónak sem maradt rajta levél. Egy-egy papiros-foszlány vagy rongy-darab hull le ágaira valamely emeletről. Ott függ egy ideig, míg a hideg téli szél le nem fujja.

A fa mind ezt nem érzi. Alszik. A mult őszi hamarabb sárgultak, fonnyadtak el levelei mint egyébkor.

Ennek a fának kicsi történetét akarom elmondani. Ott áll a fa az udvaron a komor, füstös nagy városban. Ez az ő szomorúsága.

A mi udvarunk különös egy udvar. Olyan mint egy nagy tér; azaz csak innen a harmadik emeletről látszik annak. A szom-

szédos nagy házak udvarait csak alacsony falak választják el egymástól. Így támad az óriási négyszög, melyet mind a négy oldalán magas fekete fal kerít be.

Valameddig ellát a szem: szürke minden; csak a mi udvarunkon hagyta meg az irgalmas építő-mester ezt a nagy fát, mely az összes házak lakóinak úgy szólván dédelgetett kedveltje.

Különösen a gyermekek szeretik ezt a nagy fát. Meleg nyári délutánokon ide gyül a gyerek-had a fa árnyékába. Itt játszanak színházat, háborut, iskolát; vagy terebélye alá ülve mesélgetnek egymásnak. Friczike pláne mindig fel is mászott a fára és egyik vastag ágán kényelmesen elhelyezkedve tanulta leczkójét kora tavasz óta minden délután.

A vizsgálatok előtt egész délutánokat töltött a fán. Azt képzelte: ottan tud legjobban tanulni. Igaz is, hogy ott nem zavarta senki.

Vizsgálatok végeztével Friczikét elvitték a szülei falura. Egy pár nap óta a fa hiába várta az ő hü vendégét.

A veréb-sereg, melyet eddig Friczike jelenléte zavart el a fáról, ismét oda szokott és ott tartotta délutáni zsinatját.

— No, csak hogy az a kiállhatatlan emberi csemete elkotródott már! Hiszen minket verebeket már egészen kiturt innen! csipogá egy hetyke veréb.

— Az ám! sóhajtott a fa. Hová is lett az én kedves kis vendégem? Ma is benéztem ablakán, de a táblák be vannak csukva. Minden csöndes ott, mint ha minden élet eltűnt volna onnan. Csak nem aludt el örökre? Hiszen az szörnyü volna!

— Meghalni! cserregé rekedt hangon veréb-apó. Dehogy! Csak elvándorolt. Az

emberek megfordítva cselekszenek mint a madarak, ugy-é fecske koma? szólott rá az arra repülő fecskére. Az ember nyáron jár melegebb tájakra, ti meg télen jártok, ugy-e?

— Te tudatlan! felelt a fecske, szokása ellenére rászállva a fára. Inkább itt van melegük, azért mennek [hüvösebb vidékre, ahol erdő, mező, patak s efféle van.

— Mi az az erdő, mező, patak? kérdé a fa.

— No, ugyan szépen vagyunk! nevétenek a verebek s a fecske. Ez fa akar lenni s azt sem tudja, mi az erdő. Hi hi hipp, csirip, csirip!

S ezzel odább röpült a veréb-had.

A fa elszomorodott az ő nagy tudatlanságán. Ime, ilyen apró teremtések többet tudnak mint ő. De hát ők repülnek, látnak sok mindenfélét, míg ő ide van kötve erre az egy helyre s nem lát egyebet csak szürke falat. S most az a kis ember sem jön el többé, hogy szórakoztassa. Mert az a többi ott lenni már nem érdekli.

— Hát te miért állasz ugy mint ha leforráztak volna? kérdi a vidám esti szellő, hogy a fa felett elshant.

— Ah, olyan szerencsétlen és elhagyott vagyok! mondja búsan a fa.

— Az már igaz, viszonzá a szellő; jobb is lenni az erdőben. Én is épp oda tartok. Nem üzensz semmit?

De az üzenetet be sem várta, tova surrant.

Mi az? Ez is erdőről beszél, mint a madarak? S ő a fa, erről eddig mit sem hallott? Vajjon mi is lehet az?

Egész éjjel ezen gondolkozott, de sehogy sem bírta kitalálni. Hogy valami jó és szép lehet, azt képzelte. Szébb dolog minden esetre mint ez a poros, hepe-hupás

udvar s ez a sok szürke magas fal. Eddig mégis mulatságosabb volt, míg a falak ébren voltak; de most a legtöbbje lehunyta ablak-szemét és alszik.

A leeresztett redőnyöket értette ezen. Eddig észre sem vette milyen csunya helyen áll; szomjas is mindig s nem kap elég vizet; az eső is alig esik. Tán ott az erdőn több a víz? A nap több sugárát küldi le oda? Csak tudná, hol van az a dicső hely, melyről voltaképp azt sem tudja micsoda? Meg aztán: mi haszna is volna belőle? Hisz' meg sem mozdulhat, ide van kötve a röghöz.

— De jó illatot hoztál, te reggeli szellő! Honnan jösz?

— Az erdőből.

— Ismét az erdő! Kérlek, mondjad el már, mi is az az erdő? Mert már majd szét hasadok, annyit gondolkozom rajta s nem bírom kitalálni.

— Hahaha! kaczagott a szellő. Fa, amely nem tudja mi az erdő!

— Hát olyan szégyen az? kérdé a fa röstelkedve. Biz' én bevallom tudatlanságom; de eddig még senki sem mondta el nekem: voltaképp mi is az az erdő?

— Hihetetlen! szólt a szellő. De tekintve a körülményeket . . . no halgass reám, majd én elmondom neked. Ugyis fáradt vagyok, sokat szálldogáltam; azalatt megpihenek nálad. Hm . . . hogy is mondjam csak? . . . Hát . . . hát az erdő, egy nagy fa-család. Van sugár, terepély, vastag s vékony tagja.

— Ó, beh szeretnék ott lenni! mondá a fa elmélázva. Miért is vagyok éppen én onnan kizárva? Pedig milyen jó, milyen kedves lehet ott az élet a magam-forma társak között.

— Tehát, folytatá a szellő, sok ott a fa törzsén moha, meg alatta sok a virág és fűszál. Patak és csermely vigan fut rajta keresztül. Nappal a napsugár aranyozza, éjjel meg a hold esüztözi lombjait. Nap- és holdsugara felváltva fürdenek a pataokban.

Sok szép madár röpdös ott ide s tova, szök-dicsél az ágakon s dicséri szép danában az Istent, e boldogság megalkotóját. Az evetkék fürgén ugrádoznak egyik fáról a másikra, őzike és szarvas óvatosan kerül elő a bozótból, játszadoznak a fák alatt,

... ALIG LEHETETT TUDNI, FIU-E VAGY LEÁNY. (Lásd a 78. lapon.)

isznak a csermelyből, köszöntik nyul komát, aki fülelve ül a fűben, nem közeledik-e valami veszély, és gyorsan eliramodik, ha gyanus neszt hall. Csupa dal, suttogás és illat az erdő, ahova az ujságokat mi hordjuk a testvéremmel, az esti szellővel.

— S én itt állok egymagamban ...

— Hjah, te szegény! Itt állasz magadban, de én nem segíthetek rajtad. Majd eljövök néha hozzád beszélgetni. Most tovább kell suhannom. Isten veled!

— Megy a szép erdőbe, a boldog! sohajtá utána a magányos fa.

Ezen túl mindig is az erdőről álmodo-

zott.
felőle
hitte
álljon
körül
most,
anna
sorva
áldoz
el le
ták:
a há
a va

É
álme
erei
Álm
érez
kop
a t
Há
resi
E
kár
kok
jön
elé
kő
S
Ist
vég
ap
Ez
az
gy
az
ser

zott. Szinte sajnálta, hogy már most tud felőle. Eddig boldog tudatlanságában azt hitte: így kell annak lennie, hogy ő ott álljon abban a poros hepe-hupás udvarban, körülvéve a sok magas szürke faltól. De most, hogy tudja, hogy amott az erdő és annak minden boldogsága: olthatatlan vágy sorvasztja belsejét, melynek előbb-utóbb áldozata lesz. Az ősszel is hamarabb hullatta el leveleit. Az emberek persze azt mondták: a nyár nagyon forró és száraz volt s a házmester keveset öntözte; de mi tudjuk a való okát.

* * *

És ismét eljött a tavasz. A nagy fa álmosan bólogat ugyan még, de már érzi ereiben az új életerőt. Nem szívesen ébred. Álmában az erdőben volt s oly boldognak érezte magát! Mi várja ismét? — a szürke kopott falak, a poros, hepe-hupás udvar, a trécselő verebek meg a gyerekek. Igaz a! Hát a fiu, vajjon vissza tért-e és fölkeresi-e újra?

Kiváncsian tekint be a Fricziék ablakán, de nem lát semmit, senkit. Az ablakok szorosán be vannak csukva. A fiu nem jön; hasztalan várja. De most nincs is elég ideje gondolkozni. Dolga van, öltözködni kell.

Szép virágos, zöld ruhával látta el a jó Isten. Nagy öröme telik benne a fának, ha végig tekint magán. Hogy ragyog minden apró levelkéje s virágai hogy illatoznak! Ezen való örömeiben egy kissé megfélekedzik az erdőről meg a fiuról, pedig a szellő most gyakran látogat el hozzá és mesél neki az ő atyafairól, az erdei fákról. Hogy teljesen elkészült az öltözékével, ismét elszomor-

odik. Ime, milyen szép ő most s a kis fiu nem látja!

A verebek is beköszöntenek.

— Jó reggelt, jó reggelt! De kicsipted magad öreg! Tán lakodalomba készülsz? Mert nálunk most minden nap az van.

— Nem készülök én sehova. Nem ismerem rokonaimat, ők sem ismernek engem. Barátom sincs. Az egyetlen aki volt, az is elhagyott.

— Jaj, de csak szegény vagy te! Még ilyenkor is keseregsz, mikor minden vigad! Igazán sajnálunk! mondák a verebek. Kegyetlen a te sorsod, ilyen elhagyatva egymagadban élni. Még csak egy kis bokor sincs közeledben. Távol estél minden fajtádtól. De a barátodat ne vádold: az nem jöhet hozzád, mert beteg.

— Betég? mondá megdöbbenve a fa s törzsén, ágain kinos fájdalom rendült át. Honnan tudjátok?

— Hát mi jól ismerjük Friczit. Egész télen szórta nekünk a morzsát. Szeretjük is, mert nélküle éhen vesztünk volna. Az ősszel, mikor te már nyugovóra tértél, vissza jött onnan, ahol erdő, patak mező van. Csak láttad volna milyen piros pozsgás, szép volt az arca! Öröm volt rá nézni. De már rég óta beteg. Mi naponkint meglátogatjuk. Oda szállunk az ablakpárkányára, de ő nem jöhet ki hozzánk — fekszik.

Friczike csakugyan beteg volt. A hagyomány fogta meg fiatal testét. Káján egy betegség ez. De egy sugaras napon fölámolygott, sőt az orvos azt mondta, hogy ha szép idő lesz, nem sokára ki is vihetik az udvarra, a nagy fa alá. Addig csak mindig az ablakból gyönyörködött Friczike

az ő szép fájában, mely tavaszi pompájában ragyogott az ablak előtt, s a veréb-hadon, mely biztatóan csiripelt feléje. A fa is meglátta Friczikét és kiterjesztve legyező ágait, hívogatóan intett feléje: hagyja el a fülledt szobát, jöjjön ki ő hozzá! De Friczike nagyon gyöngye volt még, nem volt szabad kijárnia. Végre megengedte az orvos és Friczikét kihozták naponta a nagy fa alá, ahova gondos anyja kitétetett egy öblös, puha zsölyét, melybe még párnát is rakott az ő gondozó szerelme. Mikor Friczit először kivitték, a nagy fa rá sem ismert hamarjában. Nem is csoda. Mert nem csak sápadt és átlátszó volt, mint a viasz báb, de úgy be is volt az göngyölgetve, vállán kendővel, lábain nagy takaróval, hogy alig lehetett tudni: fiú-e vagy leány? (Lásd a képet a 76. lapon.)

— Oh! mondá. Milyen szép itt az én fám alatt, és milyen jó illata van az ő virágainak! Ettől gyógyulok meg én egészen.

Ugy is történt. Napról-napra mind jobban érezte magát. Oreczái kivirultak és kora reggeltől, míg csak hűvösre nem vált a levegő, a késő délutáni órákig, mindig ott ült a fa alatt s élvezte a gyógyító levegőt, melyet maga körül terjesztett a fa, s melynek törzsét, ágait most már mint ha a boldogság rezgette volna meg. És csak úgy szórta le virágait Friczikére.

— Látod? mondák nagy bölcsekedve egy nap a verebek a fához. Látod? Ha nem vagy is olyan boldog, mint a te szerencésebb társaid ott künn az erdőn, vigasztaljon meg az, hogy szűk körödben is teljesíted hivatásodat, mert gyógyítasz, boldogítasz, és ez is valami!

S a fa tovább is terjeszti árnyékát. Ott áll a hepe-hupás poros udvaron, s csak néha-néha álmodozik az erdőről, az erdő madarairól s őzeiről.

NYUSZIKA TAPASZTALÁSA.

— Állat-mese. —

NÉL volt hideg volt, de Nyuszika és Tapsika vigan játszadoztak a sűrű bokrok közt jól elrejtett lakásuk közelében. A hidegtől nem féltek, volt jó bundácskájuk; éhezni sem éheztek, mert az öreg Tapsifüles apó mindig el tudta őket olyan helyre vezetni, ahol jóízűen lakomázhattak.

Most is effélében törte a fejét, mikor elő bujt a lakásából és így szólt:

— Gyerekek, menjetek be, vagy pedig csak itt egészen közel játszogassatok, amíg oda járok.

— Mi is megyünk! szólt Nyuszika.

— Most nem. Sietős az utam, nem vigyázhatnék rátok. Hallottam, hogy a major-ságnál be lehet jutni a kertbe s ott jőféle

káposztácska
igaz, majd
— Mir
gyünk mi
Tapsika.

De az
őket.

— Ner
innen se
közül. Ta
bizony ba

Duzzog
távozó ö
gyon elég

— No

Azért
mezőre. T
s egyszer

— Né

az? Gyar

Megáll
ledő ideg

— Jó

ves, csin
Tapsifüle

régi jó h
hon van

— Kö

otthon.

— Ej

— Az

tuk kísé

szigoru á

— Ma

ügyes, de

sétálhatn

küle is?

— Pe

— Ne

kifogása

Nyusz

szugott n

— Ta

mégis ró

— Ó

pedig, h

beszél! S

mint a z

káposztácska akad, hít körül nézek és ha igaz, majd elvezetlek oda.

— Minek várjunk? Most mindjárt megyünk mi is! okvetetlenkedtek Nyuszika és Tapsika.

De az öreg szigoruan rendre utasította őket.

— Nem csak nem jöttök velem, hanem innen se próbáljatok kimenni a bokrok közül. Tapasztalatlan tacsók vagytok, még bizony bajba keverednétek!

Duzzogva nézett a két fia-nyulacska a távozó öreg után. Nyuszika különösen nagyon elégedetlenkedett.

— No persze! Majd itt ülök a suton!

Azért is kisétált a bokrokon túl a sik mezőre. Tapsika félnéken, habozva követte s egyszerre sugva mondá:

— Nézd csak, ott valaki jön! Ki lehet az? Gyanus. Mint ha róka volna.

Megálltak és gyanakodva nézték a közelő idegent. De ez nagyon nyájasan köszönt.

— Jó napot, kis barátaim! Ej, de kedves, csinos legénykék vagytok! Az öreg Tapsifüles fiai vagytok, ugy-e? Nagyon régi jó barátom. Hogy van az öreg? Ott-hon van?

— Köszönjük . . . jól van . . . de nincs otthon.

— Ej, ej! Magatokra hagy?

— Az ám! panasolta Nyuszi. El akartuk kísérni, de nem engedte . . . Nagyon szigorú ám az apó.

— Már ebben nincs igaza. Ti nagyon ügyes, derék legénykék vagytok. Miért ne sétálhatnátok vele, vagy bizony akár nélküle is?

— Persze! Én is azt mondom!

— No, jertek velem, akkor nem lesz kifogása Tapsifüles apának.

Nyuszika megindult, de Tapsika oda sugott neki:

— Talán még se menjünk . . . hát ha mégis róka?

— Ó persze! A róka ellenségünk, ez pedig, hallod, mily kellemesen, kedvesen beszél! Sokkal jobb szeretem hallgatni is, mint a zsémbes apót.

Már ott is volt a róka mellett s megindultak, míg Tapsika hátrább kullogott. Nem mentek sokáig, mikor a gonosz róka egyszerre csak torkon ragadja Nyuszikát.

— No, együgyű Nyuszika, itt most már megehetlek.

Holtra ijedt a szegény Nyuszika és bizony vége is lett volna, ha Tapsika ijedtében is jót nem gondol testvére megmentésére, hangosan kiáltván:

— Jaj, vadászok, puskával! Jaj, fussunk!

A róka meghökkenve nézett körül és Nyuszikának sikerült egy hirtelen mozdulattal kiszabadítania magát. Meg volt ugyan sebesülve, de nem nagyon, szerencsésen haza került Tapsikával.

— No, csak hogy megmenekültem! Jaj, soha többé nem hiszem el, hogy a jó apó szigorú szavánál kedvesebb és többet ér másoknak a mézes-mázos beszéde!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LVIII. köt. 3-ik számában közölt pótoló-rejtvény megfejtése:

Ég, bég, czég, jég, lég, még, rég, vég.

Helyesen fejtették meg: Láner Nelly, Vidor Ilonka, Berczik Pólika, Robitsek Magda, Kovács Esztike, Klárka és Gyurka, Háy Irén, Krisztinkovich Jenny, Veres László, Gunszt Margitta, Ungár Bandi, Vámosy Loránt, Pollák Ilonka, Morvay Nausikaa, Husz Miczike, Rónay Bandika, Térfy Marianna, Schwarcz Bözsike és Iduska, Kövesi Jenő, Marczali Pólika, Brenner Mariska, Margit és Pista, Jurenák Gizike, Stern Jolán és Birike, Nemes Ilonka (Írásoddal nagyon meg vagyok elégedve, nem hogy haragudnám. *F. b.*), Leipniker Idus és Mátyás, Jákó Margit, Furman Lili, Láng Miklós, Szumrák Jenő, Berényi Erzsike és Margitka, Fidler Jolánka, Koller Sárika, Márkus János (részben), Boros Margit, Neoschil Antal, Preisach Frida, Beck Ernő és Ottó (Gondosabban írjátok! *F. b.*), Morzsányi Elluska, Schulcz Antal, Steiner Olga, Leo, Dezső és Miczi, Kemény Géza, Bayer Anti, Hajas Zoltán, Graefl Márta és Paula, Mérey Ágosta és Dalma, Marosán Adorján, Balogh Ernő (Magad írj! *F. b.*), Boros Emmike, Andriská Idus, Aninger László, Lengyel Margit és Kálmán, Hirsch testvérek, Finály Jolán és Arthur, Dömötör Irénke, Gutmann Margit, Spányi Margit, Lakner Margit, Szalay Margit, Hunyady Ferencz, Ottlik Pálma, Bod Pál, Zeiler Gizi, Hevessy Bella és Piroska, ifj. Boros Béia, Cselkó Lenke és Margit,

Májay Eugenia, Kalmár Endre, Zombory Margit, Emma és Béla, Erdélyi István, Wurm Betty, Frankl Miczi, Naschitz Gyuri, Puky Jolánka, Kovách Sári, Neumann Eliz, Krausz Erzsike, Sélley Lilly, Neumann Lilly, Forró Béla, Törs Tibor, Kövér Margitka, Kiss Margitka, Götz Irén, Szántó Olga és Ernő, Radó Sándor, Hüttl Károly, Andreánszky Pisti, Ybl Márta és Iduska, Groisz Judit, Fried Mariska, ifj. Vojnich Guido és Tibor, Oltványi Márta, Kovách Béla, Szüts testvérek, Sinkovits Clarisse, Szmrecsányi Zsófia, Schulez Iona, Lehoczky Agáta, Hacker Irén és Józsi, Kohn Imre, Veress Gizi és Józsi, Stépán Tihamér, Keglovich Béla, Giller Zoltán, Kloos Gizella, Horváth Ferencz, Vörösmarthy Iona és Iduska, Kalmár Rózika, Sárkány Agáta, (Magad írj! *F. b.*), Elek Lilly és Mariska, Zakariás Pista és Sándor, Forster Jolán, ifj. Bónyi Adorján, Csia Erzsike, Kummerer Paula, Kováts Géza (A mult számban már megizentem, hogy a »Bécsike« és más ilyféle becmező neveknek a *Kis Lap*-ban nem adok helyet, mert az ilyen név csak a család körében járhatja; B. tehát csak ugy juthat a sorozatba, ha igazi nevét írja alá. *F. b.*), Erdélyi Ferencz, Zaicz Guszti, Kossaczky Gyula, Herczeg Iona, Szemerey Anna és Irén, Laukó Sarolta, Bethlen Károly, Veisz István, Pótis Irén, Székely Margit, Kazy Livia, Zorkóczy Atala, Kazy Péter, Veisz Andrea, Lakner Margit, Urbán Eliz, Záborszky Dezső, Rickl Iona, Vajda Anna és László, Sziklay Vera, Goldschmidt Katicza és Ferike, Richter Lolla, Tüköry Melitta, Bienenfeld Margit, Nagy Lénke és Ernő, Hollós László, Endreffy Jenny, Badies Gizella, Langer Sándor és Pista, Pap Lilike, Jorg Mariska, Schvarecz Irén, Somogyi Margit, Jolán és Jenő, Schönstein Mariska, Szirmai Jóska, Grünberger Erzsébet, Farnos Eszti.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertes lett *Jurenák Gizike, Budapest*, kinek a jutalom-könyvet (*»Jánoska. — Az arany gyűrű. — A paradicsom«*). Elbeszélések az ifjuság számára, írta *Benedekné-Indali Etelka*, számos képpel, diszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

A »*Kis Lap*« LVIII. köt. 2-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Boros Emmike, Schönstein Mariska, Adamecz Irénke, Rickl Iona, Hacker Irén és Józsi, Kontur Noémi, Csiky Ilus, Erdélyi Ferencz, Farkas Gyula, Volda Margit, Medreczky István, Pap Lilike, Schleiminger Pistuka (Magad írj! *F. b.*) Szemerey Anna (A másik nevet, mint csak szük családi körben használható becmező nevet, nem közölhetem. Csak igazi neveket vehetek be a sorozatba. *F. b.*), Bienenfeld Margit.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Kádár Bandi. Ha tetszésre van a »*Kis Lap*«, annak örvendek. Am azért a másét kár leszólni. — **Szmrecsányi Zsófia.** Sajnálkozva veszem tudó-

másul, hogy korcsolyázás-közben eltörted karodat. S örvendve olvasom mind a mellett, hogy alig várod gyógyuláson, kivált a végett, hogy folytathassad jégi mulatságot. Vitéz kis lány vagy, annyi bizonyos. De azért jó lesz mellözni az irást mind-addig, míg a csont összeforrott, ami gyermeknél szerencsére igen rövid időn következik be. Régi *Kis Lap*-kötet van még, de persze nem teljes számmal. Erre nézve legjobb felvilágosítással szolgál a *kiadó-hivatal*. — **Jozsa Jenő.** Nagy örömet szerezte soraidal. Reményelem, ezt elbirod olvasni. A te édes apád egyszer bizony küldhetne versikét a *Kis Lap*-nak. Ezt meg a te francia mamád érti meg s szóljon is az ő jeles poéta-urának. Apád meg, ugy látszik, sokszor van Batyiban. Ebből már ő maga fog érteni. Öllelek. — **Szüts testv.** Az első besoroztam. A második megjelent. A harmadik meg nagyon is könnyű. — **Sinkovits Clarissa.** Hiszen meg volt írva, hogy a poczafalvi história vig mese; mert van ilyen is. Ki hinné az ilyesmit valónak? Csak a tréfa kedvéért volt közölve. Annak pedig nagyon bevált. Ugy-e bár? — **Szeless Adrienne.** Most már februárban vagyunk s így bizony idejét multa művecske. De remélek Istentől még egy-két Karácsony-ünnepét. Leírásod ügyes, de addiglan bizony sok része (p. o. a fort Chabrol s a világ-tárlat) tárgyatalanná lett. De majd kipótlod azt akkor egyebekkel. Szives érzelmeidet melegen viszonozom, testvéreid felépültén örvendek. — **E. K.** Erre a magyarázatra szükség volt. — **Záborszky Dezső.** Ha kérésed későn teljesedik, nem én leszek az oka. Jól tudhatnád, mi foglaltatik a *Forgó bácsi 10 parancsolatjában*. — **Hartyáni Zoltán.** Biz' az, éppen így, már megjelent a *Kis Lap*-ban. De hát rátértél te is. Ügyességdeből majd telik újabb. — **Hacker Irén és Józsi.** Nagyon szivesen látlak. — **Kövér Margitka.** A jó Ida néni majd megint neki rugtatja az ő *Roszcson Ferkéjét* újabb csinyeknek és tréfáknak, talán nemsokára. — **Ybl testv.** Örömmel nézek eléje a fotografiának. — **Radó Sándor.** Sikerült. Sorát ejtem. — **Augenfeld Margit.** Köszönöm a szives megemlékezést. — **Boér Lajos.** Az az ur Genuában lakik. — **Frankl Miczi.** Jó a rejtvényed. De csak nem gondolod, hogy a magam lapjában közölhetem? Ha tennem méltán is vádolhatnának szerénytelenséggel. A benne nyilatkozó érzelmeid iránt azonban hálás vagyok. — **Bogor Kristóf.** Matyi rajz-tehetsége igazán szembeötlő. — **Neumann Lillyke.** Már így aztán vigabban levelezhetünk egymással. — *Több levélről a jövő számban.*

JÓ SZÍV.

Az Országos Gyermekek-védő Egyesületnek: Mikecz Kata 2 kor.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón!

F. b.